

Audiència. Pere, la roca sobre la qual el Crist va fundar la seva Església

15/11/2006

Benvolguts germans i germanes,

Reprenem les catequesis setmanals que varem començar aquesta primavera. En la darrera, fa quinze dies, vaig parlar de Pere com del primer dels Apòstols. Avui volem tornar una vegada més sobre aquesta gran i important figura de l'Església. L'evangelista sant Joan, en

relatar la primera trobada de Jesús amb Simó, germà d'Andreu, testifica un fet singular: Jesús, "mirant-se'l, va dir: "Tu ets Simó, el fill de Joan; tu seràs anomenat Quefes –que significa Pere" (*Jn* 1, 42).

Jesús no solia canviar el nom als deixebles. Si s'exceptua el sobrenom de "fills del tro", que va dirigir en una circumstància precisa als fills de Zebedeu (cf. *Mc* 3, 17) i que ja no va tornar a usar, mai no va atribuir un nou nom a un dels deixebles. En canvi, sí ho va fer amb Simó, anomenant-lo "Quefes", nom que després va ser traduït en grec per *Petros*, en llatí *Petrus*. I va ser traduït precisament perquè no era només un nom; era un "mandat" que *Petrus* rebia així del Senyor. El nou nom, *Petrus*, es repetirà moltes vegades en els evangelis i acabarà substituint al seu nom originari, Simó.

La dada cobra especial relleu si comptem que, a l'Antic Testament, el canvi del nom en general implicava l'encomanda d'una missió (cf. *Gn* 17, 5; 32, 28 ss, etc.). De fet, la voluntat del Crist d'atribuir a Pere una importància particular dins del Col·legi apostòlic es manifesta a través de nombrosos indicis: a Cafarnaüm, el Mestre s'allotja a la casa de Pere (cf. *Mc* 1, 29); quan la multitud s'amuntegava al voltant seu a la vora del llac de Genesaret, entre les dues barques allà amarrades Jesús tria la de Simó (cf. *Lc* 5, 3); quan en circumstàncies particulars Jesús s'emportava només tres deixebles, Pere sempre és anomenat com primer del grup: així passa en la resurrecció de la filla de Jairo (cf. *Mc* 5, 37; *Lc* 8, 51), en la Transfiguració (cf. *Mc* 9, 2; *Mt* 17, 1; *Lc* 9, 28) i, finalment, durant l'agonia a l'hort de Guetsemaní (cf. *Mc* 14, 33; *Mt* 26, 37).

A més, a Pere s'adrecen els recaptadors de l'impost per al Temple i el Mestre paga només per ell i per Pere (cf. *Mt* 17, 24-27); Pere és el primer a qui renta els peus en la Cena (cf. *Jn* 13, 6) i prega només per ell que no defalleixi en la fe i pugui confirmar després en ella els altres deixebles (cf. *Lc* 22, 30-31).

Fora d'això, Pere mateix és conscient de la seva situació peculiar: és ell que sovint pren la paraula en nom dels altres; parla per demanar l'explicació d'una paràbola (cf. *Mt* 15, 15) o el sentit exacte d'un precepte (cf. *Mt* 18, 21) o la promesa formal d'una recompensa (*Mt* 19, 27). En particular, és ell qui resol algunes situacions enutjoses intervenint en nom de tots. Per exemple, quan Jesús, entristit per la incomprensió de la multitud després del discurs sobre el "pa de vida", pregunta: "També vosaltres voleu anar-vos-en?", Pere dóna una resposta

peremptòria: "Senyor, a qui anirem? Vós teniu paraules de vida eterna" (Jn 6, 67-69).

Igualment decidida és la professió de fe que, també en nom dels Dotze, fa a Cesarea de Felip. A Jesús, que li pregunta "I vosaltres, qui dieu que sóc, jo?", Pere respon: "Vós sou el Messies, el Fill del Déu vivent" (Mt 16, 15-16). Tot seguit, Jesús pronuncia la declaració solemne que defineix, d'una vegada per sempre, el paper de Pere a l'Església: "I jo et dic que tu ets Pere, i sobre aquesta pedra edificaré la meva Església (...). Et donaré les claus del Regne del cel, i allò que lliguis a la terra serà lligat al cel, i allò que deslliguis a la terra serà deslligat al cel" (Mt 16, 18-19).

Les tres metàfores que utilitza Jesús són molt clares: Pere serà *el fonament de roca* sobre el qual es basarà l'edifici de l'Església; tindrà *les claus* del Regne del cel per obrir i tancar

qui li sembli oportú; finalment, podrà *lligar o deslligar*, és a dir, podrà decidir o prohibir allò que consideri necessari per a la vida de l'Església, que és i continua sent del Crist. Sempre és l'Església del Crist i no de Pere. Així queda descrit amb imatges molt plàstiques allò que la reflexió successiva qualificarà amb el terme: "primat de jurisdicció".

Aquesta posició de preeminència que Jesús va voler conferir a Pere es constata també després de la resurrecció: Jesús encarrega les dones que portin l'anunci a Pere, distingint-lo entre els altres Apòstols (cf. *Mc* 16, 7); la Magdalena acudeix corrent a ell i a Joan per informar que la pedra ha estat remoguda de l'entrada del sepulcre (cf. *Jn* 20, 2) i Joan li cedeix el pas quan els dos arriben davant de la tomba buida (cf. *Jn* 20, 4-6); després, entre els Apòstols, Pere és el primer testimoni de l'aparició del Ressuscitat (cf. *Lc* 24,

34; *1 Co* 15, 5). Aquest paper, subratllat amb decisió (cf. *Jn* 20, 3-10), marca la continuïtat entre la seva preeminència en el grup dels Apòstols i la preeminència que continuarà tenint en la comunitat nascuda amb els esdeveniments pasquals, com testifica el llibre dels Fets dels Apòstols (cf. *Hch* 1, 15-26; 2, 14-40; 3, 12-26; 4, 8-12; 5, 1-11. 29; 8, 14-17; 10; etc.).

El seu comportament és considerat tan decisiu que és objecte d'observacions i també de crítiques (cf. *Hch* 11, 1-18; *Ga* 2, 11-14). En l'anomenat Concili de Jerusalem, Pere exerceix una funció directiva (cf. *Hch* 15 i *Ga* 2, 1-10) i, precisament pel fet de ser el testimoni de la fe autèntica, Pau mateix reconeix en ell el seu paper de "primer" (cf. *1 Co* 15, 5; *Ga* 1, 18; 2, 7 s; etc.).

A més, el fet que alguns dels texts clau referits a Pere puguin

emmarcar-se en el context de la Cena, en la qual Crist li confereix el ministeri de confirmar els germans (cf. *Lc* 22, 31 ss.), palesa com el ministeri confiat a Pere és un dels elements constitutius de l'Església que neix del memorial pasqual celebrat en l'Eucaristia.

El fet que insereixi el primat de Pere en el context de la Cena, en el moment de la institució de l'Eucaristia, Pasqua del Senyor, indica també el sentit últim d'aquest primat: Pere, per a tots els temps, ha de ser el custodi de la comunió amb el Crist; ha de guiar a la comunió amb el Crist; ha de tenir cura que la xarxa no es trenqui, a fi de que així perduri la comunió universal. Només junts podem estar amb el Crist, que és el Senyor de tots. La responsabilitat de Pere consisteix a garantir així la comunió amb el Crist amb la caritat del Crist, guiant la

realització d'aquesta caritat en la vida diària.

Preguem perquè el primat de Pere, encomanat a pobres persones humanes, sigui exercit sempre en aquest sentit originari que va voler el Senyor, i perquè el reconeguim cada vegada més en el seu significat vertader els germans que encara no estan en comunió amb nosaltres.

7 de juny de 2006

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/audiencia-
pere-la-roca-sobre-la-qual-el-crist-va-
fundar-la-seva-esglesia/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/audiencia-pere-la-roca-sobre-la-qual-el-crist-va-fundar-la-seva-esglesia/) (09/08/2025)